

Arrest

nr. 214 310 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. ORAIBI *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 15 september 2015 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Tadzjiek en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Khoja Ha, onderdeel van Chandel Bayee in het district Paghman, van de provincie Kabul.

U werkte als vrachtchauffeur bij het transportbedrijf T(...). U vervoerde verschillende goederen, waaronder zaken die bestemd waren voor het ANA (Afghan National Army).

De nacht voor uw vertrek uit Afghanistan, moest u goederen vervoeren naar Kandahar. In Arghandi Bala werd u, samen met twee andere chauffeurs, gestopt door de taliban. Ze waren op de hoogte van het feit dat jullie zaken vervoerden voor het ANA en namen jullie mee naar een kamer waar ze jullie vasthielden.

Wanneer het nacht werd, wilde één van de chauffeurs naar het toilet gaan. Hij riep de bewaker om de deur te openen, maar deze reageerde niet. Wanneer hij de deur zelf probeerde te openen, bleek deze niet op slot te zijn en bleek ook de bewaker verdwenen te zijn. Jullie besloten jullie kans te grijpen en te ontsnappen. Deze gebeurtenis zette u ertoe uw land te verlaten.

Na een reis van ongeveer twee maanden bereikte u België op 8 september 2015. Op 15 september 2015 diende u een verzoek voor internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen zowel de regering als de taliban nog naar uw huis, op zoek naar u. Hierdoor verhuisden uw echtgenote en kinderen, ongeveer 15 of 20 dagen of een maand na uw vertrek, naar de broer van uw echtgenote in Kabul. Drie tot vijf maanden later moesten ze zijn huis verlaten en trokken ze naar de broer van uw echtgenote in Jalalabad. Na een tijdje moesten zij ook zijn huis verlaten en gingen ze bij de tante van uw vrouw langs vaderszijde in Kuchkhak, Paghman, wonen.

De reden dat u ook gezocht werd door de regering, was het feit dat uw bedrijf klacht zou ingediend hebben tegen u. Nadat hun voertuigen werden ingenomen door de taliban, verdachten zij u er namelijk van deze voertuigen aan de taliban gegeven te hebben.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: documenten van het transportbedrijf waar u werkte, foto's van uzelf, uw familie en uzelf op uw werk, taskara's van uzelf en uw familieleden, geboorteregistratiekaarten van uw kinderen M. (...), Z. (...) en Y. (...), de enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt namelijk aangetast door verschillende tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin voor het bedrijf T(...)T(...) zou gewerkt hebben. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u de laatste acht of negen jaar voor uw vertrek bij T(...) werkte (Verklaring DVZ, punt 12). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u dertien tot vijftien jaar werkte als chauffeur, waarvan twee jaar als student (CGVS1, p. 11-16). Hoewel u ettelijke keren, op verschillende manieren, gevraagd werd hoe lang u dan voor T(...) werkte, probeerde u meermaals de vraag te ontwijken en bleef u steeds het antwoord schuldig (CGVS1, p. 11-16). Door het ontwijken van

de vragen van het CGVS verzaakt u ten eerste aan uw medewerkingsplicht als verzoeker om internationale bescherming. Bovendien is het opmerkelijk dat u hierover bij de DVZ wel een duidelijke tijdsafbakening kon geven (Verklaring DVZ, punt 12). Gewezen op uw verklaringen hierover bij de DVZ ontkent u ooit gezegd te hebben dat u daar acht of negen jaar zou gewerkt hebben (CGVS1, p. 11). Het louter ontkennen van vooraf afgelegde verklaringen is echter geen afdoende uitklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zegt u bovendien opnieuw dat u zeven, acht of negen jaar voor T(...) zou gewerkt hebben (CGVS2, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaringen hierover tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, stelt u eigenlijk niet precies te weten hoe lang u daar gewerkt zou hebben (CGVS2, p. 8). Gevraagd om welke reden u hierover dan meermaals een specifiek aantal jaren zou opgeven, kan u dit niet uitklaren. U herhaalt namelijk enkel dat in totaal veertien tot zestien jaar ervaring zou hebben als chauffeur, waarvan acht of negen jaar voor T(...) (CGVS2, p. 8). Deze tegenstrijdigheden, die u niet uitklaart, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook uw verklaringen over de goederen die u als chauffeur bij T(...) vervoerde voor het ANA (Afghan National Army) doen wenkbrauwen fronsen. Hierover kon u namelijk niet verklaren waar u deze goederen moest ophalen, gezien dit gebeurde door andere chauffeurs die het bedrijf meer vertrouwde dan u (CGVS2, p. 9). Gevraagd om welke reden men deze andere chauffeurs meer vertrouwde, stelt u dat ze er lang werkten maar dat ook u erg vertrouwd werd door het bedrijf gezien u eens 80 000 dollar mocht vervoeren (CGVS2, p. 9), waarmee u echter allesbehalve uitklaart om welke reden u dan minder vertrouwd zou worden. Bovendien is het niet geloofwaardig dat men u wel zou vertrouwen om deze goederen naar de basissen van het ANA te brengen, maar niet om deze goederen vooraf ergens af te halen. Wanneer u hierop gewezen werd, ontwijkt u eerst de vraag waarna u stelt dat u dit zelf liever niet deed omwille van het papierwerk (CGVS2, p. 9). Hiermee verzaakt u opnieuw aan de medewerkingsplicht die berust op de verzoeker voor internationale bescherming én gaat u in tegen uw eerdere verklaringen hierover. Omwille van bovenstaande elementen wordt ten eerste afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond uw job, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw asielrelaas.

Verder verklaarde u bij DVZ dat u, voordat u werd vastgehouden door de taliban, een aantal waarschuwingen ontving waarin zij u opriepen om te stoppen met uw werk bij de overheid en met hen samen te werken (Vragenlijst CGVS, punt 5). Wanneer u bij het CGVS echter gevraagd werd sinds wanneer u problemen had met de taliban, stelde uw problemen met de taliban die nacht waarin u aangehouden werd in Arghandi Bala begonnen waren (CGVS2, p. 11). Pas wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of er daarvoor nog iets gebeurd was met de taliban, stelt u dat ze daarvoor communiceerden dat ze u zouden berechten indien u met de Amerikanen samenwerkte (CGVS2, p. 11). Dat u dat niet meteen vertelt wanneer u gevraagd wordt naar het begin van uw problemen met de Taliban, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. U bleek bovendien, zelfs nadat u dit opnieuw meermaals en op verschillende manieren gevraagd werd, niet in staat aan te geven sinds wanneer u boodschappen of waarschuwingen ontving van de taliban (CGVS2, p. 11). Hiermee verzaakt u wederom aan de medewerkingsplicht die berust op een verzoeker voor internationale bescherming. Uiteindelijk kan u enkel zeggen dat dit reeds lang voordat u die bewuste nacht werd vastgehouden, gebeurde, maar kan u dit op geen enkele manier verder specificeren (CGVS2, p. 11). Bovendien blijkt u niet in staat uit te klaren om welke reden u dan verklaarde dat die nacht van uw aanhouding de eerste keer was dat u problemen had met de taliban. Integendeel, u ontwijkt ook deze vraag (CGVS2, p. 11-12). Nog stelt u enerzijds dat de taliban niets tegen u kon doen voor ze bewijzen hadden over waar u juist werkte (CGVS2, p. 11-12). Voordat u werd vastgenomen door de taliban, zouden ze u echter reeds laten weten hebben dat ze rapporten hadden over u die aantonen dat u werkte in een bedrijf dat verbonden was aan buitenlanders (CGVS2, p. 12). Dat er in dat opzicht toch nog een lange tijd zou zitten tussen deze waarschuwingen en het moment dat ze u effectief vastnamen (CGVS, p. 11-12) is niet aannemelijk. U werkte bovendien al geruime tijd voor dit bedrijf (zie boven), waardoor men zich vragen kan stellen bij het feit dat u daar zo lang kon werken zonder problemen en dan plots gevisieerd zou worden door de taliban. Op deze manier ondermijnt u de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven kan u niet uitklaren om welke reden de taliban u juist wilden als hun chauffeur. U geeft wel aan dat ze iemand nodig hadden die vertrouwd was met moeilijke routes (CGVS2, p. 12), maar kan niet uitklaren om welke reden ze iemand die samenwerkte met hun vijanden, zouden vertrouwen om met hen samen te werken (CGVS2, p. 12). U ontwijkt hier namelijk opnieuw de vragen, en verzaakt zo nogmaals aan de medewerkingsplicht die berust op u als verzoeker voor internationale bescherming. Ook op de vraag hoe u juist reageerde op het verzoek van de taliban, blijkt u geen antwoord te kunnen geven. U gaat hier namelijk wederom naast de kwestie antwoorden door te zeggen dat u door

samenwerking met de taliban geïmagineerd zou worden door de regering (CGVS2, p. 12-13). Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Nadat u bedreigd werd door de taliban, bleef u verder werken voor T(...) en bleef u zich verplaatsen van uw werkplaats naar uw huis, zonder ook maar enige voorzorgsmaatregel te nemen voor u zelf of uw familieleden (CGVS2, p. 13). Hierop gewezen, stelt u ten eerste dat u dit wel moest doen, gezien ze u anders nog meer zouden verdenken van samenwerking met hun vijanden (CGVS2, p. 13). Gezien u echter eerder verklaarde dat ze terwijl ze u bedreigden reeds beschikten over informatie die uw samenwerking met hun vijanden aantoonde (CGVS2, p. 11-12), houdt deze uitleg weinig steek. U haalde anderzijds aan dat u uw werk niet kon verlaten omdat u een gezin te onderhouden had (CGVS2, p. 13). Ook deze verklaringen volstaan niet om de onaannemelijkheid uit te klaren, raakt kant noch walgezien u door op deze plaats te blijven werken uw eigen leven in gevaar bracht, en u wanneer u gedood zou worden door de taliban, helemaal niet meer in staat zou zijn om uw gezin te onderhouden. Bovendien klaart deze opmerking evenmin uit waarom u geen voorzorgsmaatregelen nam om uw veiligheid en die van uw gezin te verhogen. Gevraagd of u dan ook geen hulp zocht bij T(...) zelf, stelde u dat dit toch geen zin had gezien ze u gewoon zouden wegsturen, mocht u dergelijke zaken aan hen vertellen (CGVS2, p. 14). U kan echter niet uitklaren om welke reden u denkt dat zij op deze manier zouden reageren (CGVS2, p. 14). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af over wat de taliban met jullie vrachtwagens deden of wilden doen. Bij de DVZ verklaarde u dat de taliban jullie vrachtwagens in brand wilden steken omdat jullie goederen van de overheid vervoerden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u dan weer dat u geen idee zou hebben wat ze van plan waren met jullie vrachtwagens (CGVS2, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u dit toch wel anders zei bij de DVZ, stelde u dat de taliban vrachtwagens in brand steekt wanneer de inhoud ervan geen waarde heeft en anders de goederen verkoopt (CGVS2, p. 17). Hiermee kan u echter allesbehalve uitklaren om welke reden u dan eerst verklaarde dat ze de vrachtwagens in brand zouden steken en hier dan later geen idee meer over zou hebben. U verklaart bovendien dat ze volgens u veeleer de vrachtwagens wilden verkopen (CGVS2, p. 17), waarmee u nogmaals ingaat tegen uw eerdere verklaringen hierover. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Ook uw verklaringen over uw ontsnapping uit de plaats waar jullie vastgehouden werden, kunnen niet plausibel geacht worden door het CGVS. Zo is het niet geloofwaardig dat jullie enerzijds zouden vastgehouden worden door de taliban, en dat ze anderzijds zo achteloos zouden zijn om de kamer waar jullie verbleven niet op slot te doen en jullie daar zelfs achter te laten zonder enige vorm van bewaking (CGVS2, p. 18). Ook deze onwaarschijnlijkheden kan u niet uitklaren (CGVS2, p. 18). Ook deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Na uw vertrek zouden de taliban ontdekt hebben dat u de regio verlaten had. Daarom zouden ze naar uw huis gekomen zijn (CGVS2, p. 4-5). Gevraagd wanneer ze naar uw huis gekomen waren, stelde u dat dit één nacht was nadat u het land verlaten had (CGVS2, p. 4). Volgens uw verklaringen zouden ze ontdekt hebben dat u de regio verlaten had omdat u niet meer aanwezig was op sociale aangelegenheden zoals huwelijken of begrafenissen (CGVS2, p. 5). Dat ze indien ze dit op deze manier ontdekten, de dag na uw vertrek al de conclusie konden trekken dat u de regio moet verlaten hebben, is dan ook niet aannemelijk. Hierop gewezen, slaagt u er niet in deze ongeloofwaardigheid uit te klaren (CGVS2, p. 5). Zo wordt nogmaals afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is overigens evenmin aannemelijk dat de Taliban uw ontsnapping zou afleiden uit het feit dat u niet meer op huwelijken of begrafenissen verscheen, en niet uit het feit dat de kamer waarin ze u zouden hebben opgesloten leeg was.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw talibanproblemen, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw bedrijf een klacht tegen u indiende, noch aan uw bewering dat u om die reden gezocht zou worden door de Afghaanse overheid. U legt immers zelf het verband tussen deze elementen (CGVS2, p. 5).

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie, de foto's van uw familie en de enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat overigens valse documenten erg makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn in Afghanistan. Hierdoor kunnen ook de documenten over uw werk, in afwezigheid van geloofwaardige verklaringen hieromtrent, uw verklaringen niet ondersteunen. Bovendien hebben deze documenten enkel betrekking op uw werk, en niet op de problemen die u als gevolg van uw werk beweert te hebben ondervonden. Ook deze documenten kunnen dus geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Paghman, Kabul, Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (CGVS2, p. 19). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet, minstens niet afdoende of verzoeker terug kunnen keren naar hun land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) A De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissingen kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissingen zijn genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag. Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande het asielrelaas van verzoeker

Het CGVS stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker wenst hierop te reageren.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht nadat verzoeker door de taliban werd ontvoerd en vreesde voor zijn leven en dat van zijn gezin.

Verzoeker is van mening dat de door hem afgelegde verklaringen wel voldoende zijn om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en minstens het statuut van subsidiaire bescherming.

Hij is door de Taliban tegengehouden tijdens zijn werk en werd een tijd vastgehouden.

Dat de gegronde vrees in hoofde van verzoeker onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om geen grondig onderzoek te voeren

b) Aangaande de door hem neergelegde documenten

Bij zijn asielaanvraag legde verzoeker de volgende documenten neer:

- Documenten van het transportbedrijf waar hij werkte
- Foto's van hem en zijn familie alsook op zijn werk
- Taskara's van hem en zijn familie
- Geboorteregisterkaarten van zijn kinderen

De identiteit van verzoeker wordt niet betwist. Er wordt m.a.w. niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan.

Het CGVS stelt weinig geloof te hechten aan zijn tewerkstelling als transportchauffeur, doch verzoeker legt hiervan de bewijzen voor.

Verzoeker heeft verschillende documenten neergelegd om zijn relaas mbt zijn job te staven.

Het CGVS stelt dat de waarde van deze documenten berust op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Men stelt steeds opnieuw dat men niet naar algemene informatie mag verwijzen maar dit individueel en grondig moet behandeld worden maar stelt tegelijkertijd dat er slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten omdat uit algemene informatie blijkt dat er heel wat vervalste documenten te verkrijgen zijn. Dat dit niet voldoende en niet redelijk is temeer daar deze documenten aantonen dat verzoeker wel degelijk de privéchauffeur was van het parlamentslid en dat hieraan dan ook niet kan getwijfeld worden.

We stellen vast dat het CVGS de authenticiteit en de inhoud van deze documenten niet betwist m.b.t. de identiteit en wel deze m.b.t. zijn tewerkstelling.

Hij is net omwille van deze job ontvoerd door de Taliban toen hij, met 2 collega's op weg was. Hij werd vastgehouden.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom deze documenten dan ook niet volstaan voor het CGVS. Dat zij blijkbaar wel de identiteitsdocumenten aanvaarden en daar geen vragen over stellen maar wel de andere documenten, die zijn aanvraag staven, betwisten.

Op welke grond worden deze dan wel in vraag gesteld?

Dat het CGVS nooit enig onderzoek heeft gedaan naar deze documenten en deze louter heeft afgewimpeld omdat zij de waarde ervan laten berusten op het asielrelaas. Dat de documenten m.b.t. zijn identiteit niet worden betwist of een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Door dit niet grondig en individueel te onderzoeken schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om zijn asielrelaas te staven. Het CVGS houdt geen rekening met alle neergelegde documenten en schendt daarmee het redelijkheidsbeginsel.

c) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers desondanks wordt beperkt en er weinig burgerslachtoffers vallen.

De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat er enige vrees of risico is indien hij dient terug te keren.

In casu wordt de veiligheidssituatie van Kabul onderzocht.

Doch de stelling van verwerende partij dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar. Ik verwijs daarvoor ook naar het recente rapport van Amnesty International, dat in bijlage gevoegd wordt.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

"...

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

...

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

...

De veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is...

..."

Uit de informatie van het CGVS staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is. Dat deze momenteel uiterst gevaarlijk is (zie stukken A1 in bijlage) en gevraagd wordt onmiddellijk te stoppen met asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan omwille van de levensgevaarlijke situatie.

Ook stelt het reisadvies dat de situatie van Afghanistan dermate gevaarlijk is om alle reizen op te schorten. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft wel de situatie van een bepaald land, in casu Afghanistan weer om na degelijk onderzoek te kunnen stellen dat de reizen niet kunnen doorgaan.

Ook in het nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul."

Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren.

Zijn 2 broers hebben reeds internationale bescherming gekregen.

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben.

De mediaberichtgeving die verzoeker in bijlage voegt spreekt voor zich.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van massaexecuties blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Afghanistan gevlucht omwille van de problemen die hij had met een terroristische beweging, nl. de Taliban.

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.²

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.³

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.⁴

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het CGVS wel degelijk een onderzoek diende uit te voeren!

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire erkenning is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu diende het Commissariaat Generaal te onderzoeken dat bij terugkeer naar Afghanistan, verzoeker zouden kunnen blootgesteld worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omwille van de preciaire veiligheidssituatie.

Het feit dat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

*Dit artikel bepaalt:
(...)*

Het UNHCR stelt:

A need for international -protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.⁵

Gelet op de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in hun hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Afghanistan is nog steeds zeer gevaarlijk en de Afghaanse autoriteiten, alsook de internationale hulp die er geboden is, slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Het land wordt verscheurd door bomaanslagen en terroristische aanvallen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Gelieve in de bijlage verschillende documenten terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer onveilig is.

Dat de gevaarlijke situatie in Afghanistan algemeen gekend en wereldnieuws is.

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

Dat verzoeker ook een doelwit vormt omwille van zijn beroep als transportchauffeur en zijn leven in gevaar is door de Taliban te hebben misleid en zijn medewerking te hebben geweigerd. Dat de autoriteiten niet in staat zijn hem de nodige bescherming te bieden.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Afghanistan zeer onveilig is voor verzoeker. Daarenboven heerst er dus ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet. Hij vormt immers een doelwit voor een terroristische beweging.

Hij werd reeds ontvoerd door de Taliban.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft.

Hij werd reeds door de Taliban vastgehouden.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie .

Integendeel zelfs, de Afghaanse overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk na te laten.

Laat staan zijn burgers te kunnen beschermen tegen de bedreigingen van de taliban.

Dat verzoeker zich dus niet naar de overheid kan richten. Dat het duidelijk is dat verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen.

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

3.3. M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Verwerende partij verwijst in zijn motivatie om de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen naar het feit dat er maar een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen in Afghanistan.

Dit is niet correct.

In bijlage worden meerdere documenten gevoegd die dit weerleggen.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut en niet louter verwijzen naar het feit dat er maar een beperkt aantal slachtoffers zouden vallen ondanks de dagelijkse bombardementen. Dat het aantal burgerslachtoffers zeer groot is in de streek waarvan verzoeker afkomstig zijn en dit zeker niet beperkt wordt tot 'high profile doelwitten', integendeel zelfs. Dat de relatieve veiligheid waarvan men gewag maakt zeer relatief is en het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar is bij een terugkeer naar het land en de plaats van herkomst. In bijlage worden enkele stukken mbt aanslagen en ettelijke dodelijke slachtoffers gevoegd.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd, dat dit minstens niet afdoende wordt onderzocht en hij op basis van de actuele situatie ook minstens nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk problemen kent of zal kennen omwille van de hierboven vermelde feiten

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Zijn 2 broers hebben reeds het statuut verkregen in België.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel afdoende na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico

zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien hij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet afdoende waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het CGVS motiveert in zijn beslissing niet afdoende waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, werd niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in zijn land van herkomst.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom men verzoeker weigert.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt informatie over de situatie in Afghanistan als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-34, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij voor het bedrijf T. zou hebben gewerkt, (ii) zijn verklaringen over de goederen die hij als chauffeur bij T. vervoerde voor het "Afghan National Army" (ANA) wenkbrauwen doen fronsen, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanvang van zijn problemen met de taliban, (iv) hij niet kan uitklaren om welke reden de taliban hem juist wilden als hun chauffeur, (v) hij na de bedreiging door de taliban verder bleef werken voor het bedrijf T. zonder ook maar enige voorzorgsmaatregel te treffen voor zichzelf of zijn familieleden, (vi) hij inconsistente verklaringen aflegde over wat de taliban met hun vrachtwagens deden of wilden doen, (vii) zijn verklaringen over zijn ontsnapping uit de plaats waar hij vastgehouden werd niet plausibel worden geacht, en (viii) hij niet aannemelijk maakte hoe de taliban ontdekt hebben dat hij de regio had verlaten, omdat (B) gezien er geen geloof kan gehecht worden aan zijn problemen met de taliban, er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn bedrijf een klacht tegen hem indiende, noch aan zijn bewering dat hij om die reden gezocht zou worden door de Afghaanse overheid, en omdat (C) er voor burgers uit de provincie Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar algemene informatie om aan de documenten die hij ter staving van zijn tewerkstelling als transportchauffeur heeft bijgebracht de bewijswaarde te ontzeggen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet alleen gemotiveerd wordt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat valse documenten erg makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan, doch ook dat de waarde van voormelde documenten berust op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Aan de voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Zo blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij voor het bedrijf T. zou hebben gewerkt en heeft verzoeker geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat hij niet kan zeggen waar hij de goederen die hij voor het ANA vervoerde moest ophalen. Voorts gaat verzoeker er aan voorbij dat er in de bestreden beslissing bovendien nog op gewezen wordt dat de documenten over zijn tewerkstelling enkel betrekking hebben op zijn werk en niet op de problemen die hij als gevolg van zijn werk beweert te hebben ondervonden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het niet zozeer verzoekers tewerkstelling als transportchauffeur is die *in casu* wordt betwist, doch wel zijn verklaringen daarover. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om met de door hem neergelegde documenten aan te tonen dat hij omwille van zijn job als transportchauffeur door de taliban werd vastgehouden toen hij met twee collega's op de weg was.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat zijn twee broers reeds internationale bescherming hebben gekregen, wordt er, zo dit al het geval zou zijn, op gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op eigen merites dient beoordeeld te worden. Verzoeker laat *in casu* na toe te lichten op welke gronden zijn broers in België internationale bescherming hebben verkregen en toont niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij door zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel wat dit betreft feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de vluchtelingenstatus niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Paghman, Kabul, Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

De argumentatie van verzoeker dat de commissaris-generaal in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie weigert de situatie in zijn land van herkomst te onderzoeken, is gelet op het voorgaande allerm minst ernstig te noemen en mist elke feitelijke grondslag.

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul betwist en enkele persartikels en een reisadvies bijbrengt om aan te tonen dat de situatie er niet veilig is en tevens citeert uit een rapport van Amnesty International, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie van verzoeker blijkt – voor zover ze al betrekking heeft op de situatie in de provincie Kabul – in dezelfde lijn te liggen als de informatie van verwerende partij. In zoverre uit de informatie van het CGVS en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provincie Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kabul), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

De omstandigheid dat aan twee broers van verzoeker internationale bescherming zou zijn toegekend, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op eigen merites beoordeeld te worden en verzoeker laat *in casu* na toe te lichten op welke gronden zijn broers in België internationale bescherming hebben verkregen en toont niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als dewelke waarin zijn broers zich bevonden op het ogenblik waarop hen internationale bescherming werd verleend.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoeker nog vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN